

ปัญหา ความเป็นมาของปัญหา และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาษาเป็นลักษณะหนึ่งที่น่าสนใจให้เห็นถึงวัฒนธรรมของมนุษย์ มนุษย์ต่างมีภาษาเป็นของตนเองเพื่อสื่อความหมายกันระหว่างสมาชิกภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม ลักษณะภาษาของแต่ละกลุ่มชนมีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกันออกไป แต่โดยทั่วไปภาษามีลักษณะดังต่อไปนี้ (ประยูทธ กุศลสาร 2527 : 8-13)

1. ภาษาเป็นวัฒนธรรม คือภาษาเป็นมรดกทางสังคมที่มีการถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปยังอีกรุ่นหนึ่ง ตลอดจนมีการพัฒนาปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงเพื่อให้เหมาะกับยุคสมัย
2. ภาษาย่อมมีโครงสร้าง คือภาษาทุกภาษาจะประกอบไปด้วยโครงสร้างทางเสียงและไวยากรณ์ แต่ในโครงสร้างทางเสียงและไวยากรณ์ของแต่ละภาษาจะแตกต่างกันออกไป
3. ภาษาย่อมมีระบบและกฎเกณฑ์ แต่ละภาษาย่อมมีระบบและกฎเกณฑ์ ซึ่งเป็นระบบและกฎเกณฑ์ที่ไม่แน่นอนตายตัว อาจมีข้อยกเว้นได้ในบางครั้ง ระบบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ เหล่านี้ได้แก่ การจัดเรียงลำดับหน่วยเสียง การจัดลำดับคำในประโยค
4. ภาษาย่อมมีระดับ โดยแบ่งเป็น 3 ระดับคือ
  - 4.1 ภาษาปาก หมายถึงภาษาที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวัน และภาษาเขียนบางชนิด เช่น จดหมาย นวนิยาย
  - 4.2 ภาษาถึงแบบแผน หมายถึงภาษาพูดและภาษาเขียนที่ไม่เป็นทางการ เช่น ภาษาพูดที่ใช้ในคำอภิปราย หรือสนทนาระหว่างบุคคล จดหมายธุรกิจ และภาษาที่ใช้ในหนังสือนิตยสารต่าง ๆ
  - 4.3 ภาษาแบบแผน หมายถึงภาษาที่ใช้อย่างมีพิธีการ หรือเป็นทางการ ส่วนมากจะเป็นภาษาเขียนมากกว่าภาษาพูด

5. ภาษาเป็นลักษณะทางสังคม คือสังคมเป็นผู้สร้างภาษา เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกันในสังคม สังคมที่แตกต่างกันจะกำหนดเสียงในภาษาแทนสิ่งต่าง ๆ แตกต่างกันไป

ในชีวิตประจำวัน บุคคลจะใช้ภาษาในลักษณะของภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งลักษณะของการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนยังแตกต่างกันออกไปตามความจำเป็นและความเหมาะสม บางโอกาสบุคคลจำเป็นต้องใช้ภาษาพูด หรืออาจใช้ภาษาเขียนจึงจะเหมาะสม แต่ทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนต่างก็เป็นการแสดงถึงความคิดของบุคคลที่จะแสดงออกไปเพื่อติดต่อกับบุคคลอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาเขียนที่มุ่งเอาความถูกต้องตามลักษณะไวยากรณ์ และมีหลักฐานมั่นคง เมื่ออ่านไม่ชัดเจนก็สามารถย้อนกลับมาอ่านใหม่ได้ แต่สำหรับนักภาษาศาสตร์แล้วภาษาเขียนเป็นเพียงสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นมาใช้แทนภาษาพูด โดยที่ผู้พูดไม่จำเป็นจะต้องอยู่ในที่นั้น การใช้ภาษาเขียนจึงต้องกระชับและชัดเจน ผู้เขียนจะต้องระมัดระวังและพิถีพิถันในการเขียนมากยิ่งขึ้น

การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ และเป็นเครื่องมือในการพัฒนาความคิด สติปัญญา ตลอดจนทัศนคติและถือว่าการเขียนเป็นทักษะขั้นสูงที่จำเป็นต้องอาศัยทักษะอื่น ๆ เป็นพื้นฐานมาก่อนจึงจะทำให้สามารถเขียนได้อย่างมีทักษะ (ศรีวิไล คอกจันทร์ 2521 : 238) ด้วยเหตุนี้เองจึงยอมรับว่าการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญ

การเขียนแบ่งออกเป็นการคัดลายมือ การเขียนเรียงความ และการเขียนสะกดคำ ในการเรียนการสอนยอมรับกันว่าการเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่จำเป็นในการวางพื้นฐานของการเขียนด้านอื่น ๆ เพราะถ้านักเรียนเขียนสะกดคำได้ถูกต้องและรวดเร็ว ก็จะสามารถนำประโยชน์ไปใช้กับวิชาอื่น ๆ ได้ดี ดังนั้นจึงควรสอนให้นักเรียนเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียน โดยเฉพาะในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเป็นวัยที่มีพัฒนาการทางภาษาโดยการเลียนแบบและจำได้อย่างแม่นยำ (บุบผา ชิงพุก : 2522)

จากการวิจัยของภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่ามีความบกพร่องในเรื่องของตัวสะกดการันต์ ซึ่งแบ่งเป็นการสะกดผิดและสะกดล้กกัน (ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2523 : 87) ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าแม้จะเป็นนิสิตในระดับอุดมศึกษาข้อผิดพลาดทางการเขียนในเรื่องของการสะกดการันต์ยังเกิดขึ้น ซึ่งข้อผิดพลาดทางการเขียนดังกล่าวเป็นสิ่งที่ควรสนใจและในการเรียนการสอนควรเริ่มวางพื้นฐานตั้งแต่ระดับประถมศึกษา เพราะในตอนเริ่มแรกเด็กจะต้องฝึกเขียนสะกดคำก่อน เมื่อเขียนสะกดคำได้ถูกต้องแล้วก็จะทำให้มีความสามารถในการเขียนด้านอื่น ๆ ตามไปด้วย (ดวงเดือน สุกัญญา : 2522) สำหรับเรื่องของการเขียนมีผู้วิจัยหลายท่านที่สนใจทำการศึกษา เช่น บุญมา สังข์โพธิ์ (2523) ได้ทำการศึกษาเพื่อสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยนำคำจากแบบเรียนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 654 คำ มาให้นักเรียนที่มีความสามารถสูงกว่าเกณฑ์เฉลี่ย อยู่ในเกณฑ์เฉลี่ย และต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย เขียนตามคำบอกของผู้วิจัยแล้วนำผลการเขียนมาวิเคราะห์โดยหาค่าร้อยละของการเขียนสะกดคำของนักเรียน จากนั้นนำคำที่เขียนผิดตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไปมาสร้างเป็นแบบฝึกการเขียนสะกดคำ จำนวน 3 ชุด และแบบทดสอบอีก 37 ข้อ นำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 50 คน ผลปรากฏว่าก่อนและหลังการใช้แบบฝึกนักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำแตกต่างกัน การใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้นทำให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ดีขึ้น และการวิจัยในตนเองเกี่ยวกับของ อุดลย์ ไทรเล็กทิม (2528) ทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดราชบุรี โดยการนำคำที่นักเรียนสะกดผิดตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป จำนวน 184 คำ มาสร้างแบบทดสอบเพื่อใช้วัดผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำ นักวิจัยสร้างบทเรียนจากคำ 184 คำ ได้ 15 บทเรียน แล้วนำไปทดลองสอนโดยวิธีทักษะสัมพันธ์กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดราชบุรี จำนวน 45 คน ใช้เวลาสอน 15 ครั้ง มีการทดสอบก่อนและหลังทุกครั้ง ที่เรียนจบบทเรียนไปแล้ว 3 บทเรียน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกด

คำยากระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนแตกต่างกัน นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สะกคคำถูกมากขึ้น นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถในการสะกคคำยากได้ไม่แตกต่างกัน

ในโครงสร้างของความรู้ั้น ความจำคือโครงสร้างความรู้ันดับแรกที่จะเป็นพื้นฐานนำไปสู่โครงสร้างความรู้ในชั้นต่อไปตามลำดับ ซึ่งโครงสร้างความรู้ทางด้านพุทธิหิสัย (Cognitive Domain) ของบลูมและคนอื่น ๆ (Bloom and other 1956 : 18) ได้แบ่งไว้ดังนี้คือ

1. ความจำ (Knowledge)
2. ความเข้าใจ (Comprehension)
3. การนำไปใช้ (Application)
4. การวิเคราะห์ (Analysis)
5. การสังเคราะห์ (Synthesis)
6. การประเมินค่า (Evaluation)

ดังนั้นในสภาพการเรียนการสอนเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร จึงควรจัดการสอนให้ผู้เรียนเกิดความรู้ไปตามลำดับขั้น จากขั้นแรกไปจนถึงขั้นที่ 6 อันเป็นขั้นสุดท้าย จึงได้มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับความจำเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนการสอน ให้เกิดการเรียนรู้ไปตามลำดับขั้นของโครงสร้างความรู้ดังที่ ละเอียก มั่นคง (2528) ได้ศึกษาผลของวิธีเสนอคู่สัมพันธ์ที่มีต่อการจำคำใหม่ของนักเรียนที่ใช้ภาษาแม่ต่างกัน โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดปัตตานี จำนวน 120 คน แบ่งเป็นนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่ 60 คนและนักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่ 60 คน ในการทดลองใช้คำคู่สัมพันธ์ระหว่างคำนิยามกับคำใหม่จำนวน 8 คู่ เสนอให้เรียน 2 วิธี คือวิธีเรียนทดสอบและวิธีาคาคำตอบ วัดความจำจากการเขียนตอบของนักเรียนในแต่ละรอบการเรียน แล้วนำผลมาวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองตัวประกอบสุ่มสมบูรณ์ 2×2 ผลปรากฏ

ว่านักเรียนที่เรียนคำคู่สัมพันธ์โดยวิธีทดสอบจำคำใหม่ได้รวดเร็วกว่านักเรียนกลุ่มที่เรียนคำคู่สัมพันธ์โดยวิธีการาคาคำตอบ ส่วนนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแม่และใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่จำคำใหม่ได้ไม่แตกต่างกัน และมีกิจกรรมระหว่างภาษาแม่และวิธีสอนคู่สัมพันธ์ ส่วนความแตกต่างของความจำในแต่ละเพศนั้น อนุสตาซี (1958 : 479) ได้ศึกษาพบว่านักเรียนหญิงจำได้ดีกว่านักเรียนชาย

ในการที่จะสอนให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ตามลำดับขั้นนั้น วิธีการเสนอถือว่าเป็นวิธีทางหนึ่งที่จะนำผู้เรียนไปสู่จุดหมายของการเรียนรู้ การเรียนการสอนที่ใช้ครูเป็นเพียงสื่อการสอนประการเดียวเหมือนสมัยก่อนนั้นไม่เป็นที่นิยมในปัจจุบัน เพราะนอกจากจะไม่เข้าใจผู้เรียนแล้วยังก่อให้เกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายซึ่งมีผลกระทบโดยตรงต่อการเรียนรู้และใครู้ของนักเรียน สิ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนได้ผลสมตามความมุ่งหมายมากขึ้นคือการจัดกิจกรรมและการใช้สื่อการสอนประเภทต่าง ๆ (สมพร มั่นตะสูตร 2526 : 193) และจากการวิจัยของ เรืองลักษณ์ มหาวิณิชยมนตรี (2526) ได้ทำการทดลองสอนคำศัพท์ภาษาไทยให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 3 โดยการใช้ภาพประกอบและไม่ใช้ภาพประกอบการสอนทำโดยใช้ครูคนเดียวกัน ทดสอบผลการเรียนของนักเรียน 2 ครั้ง คือหลังจากการสอนครั้งแรกหนึ่งและเมื่อทิ้งช่วงออกมา 1 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่าการสอนคำศัพท์ภาษาไทยโดยใช้ภาพประกอบ มีผลทำให้เกิดการเรียนรู้ดีกว่าไม่ใช้ภาพประกอบ แต่ในแง่ของความคงทนของความจำภาพไม่มีอิทธิพลต่อการจำคำศัพท์

เชวงศักดิ์ จันทรชมภู (2524) ได้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 200 คน โดยเสนอสิ่งเร้าเป็นสไลด์รูปภาพ 2 ชุด คือชุดรูปภาพ 15 ภาพ และคำ 15 คำ ในอัตราเวลาต่างกัน โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม 2 กลุ่มแรกเสนอชุดรูปภาพด้วยอัตราเวลา 6 และ 12 วินาทีต่อภาพ ส่วนอีก 2 กลุ่มเสนอชุดคำด้วยอัตราเวลา 6 และ 12 วินาทีต่อคำ ผลการศึกษพบว่า การเรียนจากสิ่งเร้าที่เป็นรูปภาพและสิ่งเร้าที่เป็นคำให้ผลการเรียนไม่แตกต่างกัน อัตราเวลาในการเสนอสิ่งเร้า

ที่แตกต่างกันให้ผลการเรียนแตกต่างกันและมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างประเภทของสิ่งเร้าที่เสนอ กับอัตราเวลาที่เสนอ

นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเกี่ยวกับการสอนมโนทัศน์ ซึ่งเป็นการศึกษาของต่างประเทศที่ทำการศึกษาโดย จอห์นสัน และ สแตรทตัน (Johnson and Stratton 1966) ได้ศึกษาวิธีการสอนมโนทัศน์หลายวิธีการและวิธีการหนึ่งคือการใช้คำจำกัดความ ซึ่งจากผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า นักเรียนที่ได้รับการเสนอมโนทัศน์โดยวิธีการใช้คำจำกัดความ จะมีความสามารถดีในเรื่องของการจัดประเภทตัวอย่างใหม่ การใช้คำจำกัดความมโนทัศน์ การแต่งประโยค และการเลือกคำที่มีความหมายเหมือนกัน และจากการวิจัยของ แอนเดอร์สัน และ คัลฮาวี (Anderson and Kulhavy 1972) ได้ทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนในระดับวิทยาลัย 2 กลุ่ม โดยเสนอคำจำกัดความมโนทัศน์ที่ไม่คุ้นเคยให้กับกลุ่มทดลองกลุ่มหนึ่ง อีกกลุ่มหนึ่งไม่ให้อำนาจจำกัดความของมโนทัศน์ แล้วให้ทั้งสองกลุ่มตอบคำถามแบบเลือกตอบ จากการศึกษาครั้งนี้ผลปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของเปอร์เซ็นต์ของการตอบถูกของกลุ่มที่ใช้คำจำกัดความมีค่าสูงกว่ากลุ่มที่ไม่ใช้คำจำกัดความ

จากข้อมูลและการศึกษาดังกล่าวมาแล้วเห็นว่า ในการเสนอสิ่งเร้าที่เป็นรูปภาพ ในการสอนคำศัพท์ภาษาไทยนั้น ทำให้เกิดผลทางการเรียนรู้ดีกว่าการสอนคำศัพท์ภาษาไทย โดยไม่ใช้สิ่งเร้าที่เป็นรูปภาพ และในขณะเดียวกันการสอนมโนทัศน์โดยการใช้คำจำกัดความ ส่งผลต่อการเรียนรู้ดีกว่าการสอนโดยไม่ใช้คำจำกัดความ จากแนวคิดนี้ทำให้ผู้ทดลองคิดว่าถ้านำ คำ ๆ เดียวกันที่สามารถใช้ข้อความอธิบายความหมายได้และใช้ภาพอธิบายความหมายได้มาเสนอ เป็นวิธีเรียนที่แตกต่างกันคือ วิธีหนึ่งใช้คำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และอีกวิธีหนึ่ง ใช้คำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร เพื่อศึกษาถึงผลของการเรียนคำโดยการเขียน และการคงอยู่ของการเรียนรู้ของนักเรียนจากวิธีการเสนอให้เรียนทั้ง 2 วิธี เพราะนอกจาก จะได้อรรถาธิบายความหมายแล้วยังจะได้วิธีการสอนคำใหม่เพิ่มขึ้นจากวิธีเดิมที่ใช้การสอนเขียน โดยการให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ซึ่งอาจเกิดปัญหาในกรณีคำที่บอกให้เขียนเป็นลักษณะ

ของคำพ้องเสียงหรือคำที่ออกเสียงคล้ายคลึงกัน และการสอนเขียนโดยวิธีเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพและแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษรยังสามารถทำให้ผู้เรียนนำไปใช้ประโยชน์ได้ในกรณีผู้เรียนเห็นคำจำกัดความหรือเห็นภาพที่แสดงความหมายก็จะนึกถึงคำ ๆ นั้น และในขณะเดียวกันเมื่อเห็นคำ ๆ นั้นก็จะนึกถึงความหมายที่เป็นข้อความและภาพของคำ ๆ นั้น จากรายงานผลของการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับจังหวัด ปีการศึกษา 2527 ซึ่งจัดทำโดยสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี เกี่ยวกับสมรรถภาพทางภาษาไทยทั้ง 5 สมรรถภาพ คือ การฟัง การอ่านออกเสียง การอ่านในใจ การเขียน และการพูด นักเรียนได้คะแนนร้อยละเฉลี่ยสูงสุดในสมรรถภาพการอ่านออกเสียงเท่ากับ 76.40 และต่ำสุดในสมรรถภาพการฟังเท่ากับ 34.80 ในสมรรถภาพทั้ง 5 มีเพียง 3 สมรรถภาพเท่านั้นที่ได้คะแนนเฉลี่ยเกินร้อยละ 50 ขึ้นไปคือ การอ่านออกเสียงเท่ากับ 76.40 การพูด 72.10 และการเขียน 56.33 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี 2527 : 29) จะเห็นได้ว่าแม้สมรรถภาพการเขียนจะได้คะแนนร้อยละเฉลี่ยเกิน 50 ก็ตาม แต่ก็ยังแตกต่างกับสมรรถภาพการอ่านและการพูดอยู่มาก เหตุที่วิธีเสนอให้เรียนเป็นเรื่องที่น่าจะศึกษาว่ามีอิทธิพลต่อการเรียนคำและการคงอยู่ของการเรียนรู้ของนักเรียนมากน้อยเพียงไร และเพศของนักเรียนซึ่งเป็นตัวแปรที่น่าศึกษาว่าเพศมีอิทธิพลต่อการเรียนคำและการคงอยู่ของการเรียนรู้หรือไม่ ส่วนกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเพื่อให้ผลที่จะได้จาก การวิจัยสรุปได้ครอบคลุมประชากรในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ เป็นนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ดังนั้นอิทธิพลของวิธีเสนอให้เรียนและเพศของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนคำและการคงอยู่ของการเรียนรู้ของนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้จึงเป็นเรื่องที่สมควรจะศึกษาจากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น

สมมติฐานของการวิจัย

เมื่อให้นักเรียนเรียนคำที่เสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และวิธีเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษรแล้ว

1. นักเรียนที่เรียนคำที่เสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ จะใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้น้อยกว่านักเรียนที่เรียนคำที่เสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร
2. นักเรียนที่เรียนคำที่เสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ จะมีการคงอยู่ของการเรียนรู้มากกว่านักเรียนที่เรียนคำที่เสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร
3. นักเรียนหญิงจะใช้จำนวนครั้งการเรียนรู้น้อยกว่านักเรียนชาย
4. นักเรียนหญิงจะมีการคงอยู่ของการเรียนรู้มากกว่านักเรียนชาย
5. จะมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างวิธีเสนอให้เรียนกับเพศของนักเรียนในด้านการเรียนคำ
6. จะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีเสนอให้เรียนกับเพศของนักเรียนในด้านการคงอยู่ของการเรียนรู้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลของการเรียนคำจากวิธีการเสนอให้เรียน 2 วิธี คือ แบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร ของนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. เพื่อเปรียบเทียบผลที่มีต่อการคงอยู่ของการเรียนรู้จากวิธีการเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร ของนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

3. เพื่อเปรียบเทียบผลของการเรียนคำระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชาย ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่เสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร
4. เพื่อเปรียบเทียบผลที่มีต่อการคงอยู่ของการเรียนรู้ระหว่างนักเรียนหญิงกับนักเรียนชายในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ที่เสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร
5. เพื่อศึกษากิจกรรมร่วมระหว่างวิธีเสนอให้เรียนกับเพศของนักเรียนที่มีผลต่อการเรียนคำ
6. เพื่อศึกษากิจกรรมร่วมระหว่างวิธีเสนอให้เรียนกับเพศของนักเรียนที่มีผลต่อการคงอยู่ของการเรียนรู้

ความสำคัญและประโยชน์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่องนี้มีความสำคัญและประโยชน์ต่อการดำเนินงานทางการศึกษาคือทำให้ทราบว่า

1. วิธีเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร วิธีใดมีผลต่อการเรียนคำของนักเรียนมากกว่ากัน
2. วิธีเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และวิธีเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร วิธีใดมีผลต่อการคงอยู่ของการเรียนรู้ของนักเรียนนานกว่ากัน
3. ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง เพศใดจะมีผลต่อการเรียนคำดีกว่าในวิธีการเสนอให้เรียนทั้ง 2 วิธี
4. ระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิง เพศใดจะมีการคงอยู่ของการเรียนรู้นานกว่ากัน

5. มีกิจกรรมระหว่างวิธีเสนอให้เรียนกับเพศของนักเรียนในด้านการเรียนคำหรือไม่
6. มีกิจกรรมระหว่างวิธีเสนอให้เรียนกับเพศของนักเรียนในด้านการคงอยู่ของการเรียนรู้หรือไม่
7. มีข้อเสนอแนะอะไรบ้างที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาไทยที่อาจนำไปใช้ได้ในการเรียนการสอนและกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดกระบวนการเรียนรู้ให้กับนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรของการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ทั้งชายและหญิงของโรงเรียนที่สังกัดการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส ที่กำลังศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2529
2. การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาเฉพาะผลของวิธีการเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร เพศของนักเรียนที่มีต่อการเรียนคำและการคงอยู่ของการเรียนรู้ของนักเรียนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
3. ตัวแปร
  - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่วิธีเสนอให้เรียนแบ่งออกเป็น
    - 3.1.1 วิธีเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ
    - 3.1.2 วิธีเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร
  - 3.2 เพศของนักเรียน
    - 3.2.1 เพศหญิง
    - 3.2.2 เพศชาย

3.3 ตัวแปรตาม ได้แก่

- 3.3.1 จำนวนครั้งการเรียนรู้จนถึงเกณฑ์ (ใช้พิจารณาผลการเรียนคำ)
- 3.3.2 คะแนนการเขียนคำถูก (ใช้พิจารณาการคงอยู่ของการเรียนรู้)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีเสนอให้เรียน หมายถึง วิธีการเสนอให้เรียน 2 แบบคือแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ และแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร โดยใช้คำ ๆ เดียวกันทั้งสองวิธี
2. วิธีเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยภาพ หมายถึง การเสนอสไลด์คู่สัมพันธ์ระหว่างคำที่ต้องการให้เรียนกับภาพที่แสดงตัวอย่าง ความหมายของคำ 4 ตัวอย่างที่รวมเข้าเป็น 1 ภาพ โดยให้ภาพที่แสดงตัวอย่างเป็นตัวนะและคำที่ต้องการให้เรียนเป็นตัวตอบสนอง
3. วิธีเสนอให้เรียนแบบคำคู่กับการอธิบายความหมายด้วยตัวอักษร หมายถึง การเสนอสไลด์คู่สัมพันธ์ระหว่างคำที่ต้องการให้เรียนกับข้อความที่เป็นความหมายของคำที่นำมาจากหนังสือศัพทานุกรมชั้นประถมศึกษา โดยให้ความหมายของคำเป็นตัวนะและคำที่ต้องการให้เรียนเป็นตัวตอบสนอง
4. คะแนนการเขียนคำถูก หมายถึง คะแนนที่นักเรียนได้รับเมื่อนักเรียนสามารถเขียนคำที่เสนอให้เรียนหลังจากการเสนอให้เรียนทั้ง 2 วิธี ได้อย่างถูกต้องตามมาตราตัวสะกดและกาารันต์ รวมทั้งการวางวรรณยุกต์ให้ถูกที่
5. การเรียนคำ หมายถึง การที่นักเรียนเรียนเขียนคำใหม่โดยพิจารณาจากครั้งการเรียนรู้จนถึงเกณฑ์
6. การคงอยู่ของการเรียนรู้ หมายถึง คะแนนการเขียนคำถูกในช่วงระยะเวลาของการวัดหลังจากการทดลองผลของวิธีการเสนอให้เรียนผ่านไปแล้ว 3 ระยะ คือในช่วง

1 สัปดาห์ 2 สัปดาห์ และ 4 สัปดาห์ ซึ่งได้จากการให้นักเรียนเขียนคำพูดเดียวกันกับที่เรียนในตอนแรก

7. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ปีการศึกษา 2529 ทั้งชายและหญิง

8. สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ หมายถึง จังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

9. ครึ่งการเรียน หมายถึง การเสนอสไลด์คู่สัมพันธ์ของคำที่จะให้เรียนในแต่ละวิธีเสนอให้นักเรียนเรียนทีละคำพร้อมเสียงอ่านและให้นักเรียนอ่านตาม หลังจากนั้นเสนอเฉพาะสไลด์คู่สัมพันธ์ของคำชุดเดิมแต่ไม่มีเสียงอ่าน แล้วให้นักเรียนตอบโดยการเขียนคำไปจนครบทั้ง 10 คำ ถือเป็น 1 ครั้งการเรียน

10. ครึ่งการเรียนจนถึงเกณฑ์ หมายถึง จำนวนครึ่งการเรียนที่นับจากครึ่งการเรียนแรกจนถึงครึ่งการเรียนที่ตอบผิดเป็นครั้งสุดท้าย